

Sygn. akt IV Ka 240/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Tadeusz Węglarek (spr.)

Sędziowie SA Stanisław Tomasiak

p.o. SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie delegowanego do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim- Danuty Grzybowskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2013 roku

sprawy **K. W.**

oskarżonego z art.209§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 15 lutego 2013 roku sygn. akt VII K 820/12

na podstawie art.437§1 kpk, art.636§1 kpk

- **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**
- wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 240/13

UZASADNIENIE

K. W. został oskarżony o to, że:

w okresie od miesiąca października 2011 roku do miesiąca maja 2012 roku w miejscowości (...), gm G., pow. (...), woj. (...) uporczywie uchylał się od obowiązku płacenia alimentów w wysokości 350 złotych miesięcznie na rzecz swojej małoletniej córki W. W., zasądzonych wyrokiem Sadu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 31 marca 2009 roku sygn. akt III RC 92/09, płatnych do rąk przedstawicielki ustawowej J. W., przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, w VII Wydziale Karnym wyrokiem z dnia 15 lutego 2013 roku, w sprawie VII K 820/12:

1. oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 209 § 1 kk i za to, na podstawie art. 209 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat;
3. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 kk zobowiązał oskarżonego do bieżącego wykonywania obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki W. W., do rąk przedstawicielki ustawowej J. W.;
4. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 120 złotych tytułem opłaty.

Wyrok ten na podstawie art. 425 § 1 i § 2 kpk, art. 444 kpk i art. 447 § 2 kpk w części dotyczącej orzeczenia co do kary, na niekorzyść oskarżonego, zaskarżył prokurator.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, podczas gdy stopień zawinienia, społeczna szkodliwość czynu zarzucanego czynu oraz fakt, iż oskarżony był już dwukrotnie skazany prawomocnymi wyrokami sądów za popełnienie przestępstwa z art. 209 § 1 kk, a także wzgląd, na cele prewencji indywidualnej i generalnej przemawia za orzeczeniem wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

W konkluzji wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się bezzasadna.

Odnosząc się do zarzutu podniesionego w wywiedzonej apelacji stwierdzić trzeba, że nie każda różnica między karą wymierzoną a karą jaką należałoby wymierzyć, uzasadnia stwierdzenie rażącej niewspółmierności kary /art. 438 pkt 4 kpk/. Chodzi tu oczywiście o różnicę tak istotnej wagi, że kary wymierzonej nie można by w żadnym razie zaakceptować, o różnicę wprost „bijącą w oczy” /tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w postanowieniu z dnia 14 października 2008 roku sygn. akt II Aka 132/08, KZS 2008/11/65/. O rażącej niewspółmierności kary stanowiącej podstawę do wywiedzenia apelacji w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk można mówić wtedy, gdy kara taka w społecznym odczuciu jest niesprawiedliwa, niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /por. wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8 /1985, poz. 60/. Zmianę zaskarżonego orzeczenia uzasadnia jedynie „rażąca niewspółmierność”, będąca istotną różnicą między karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a taką karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego rozważenia i uwzględnienia wszystkich okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary. Różnica ocen, o której wyżej mowa, musi być zasadniczej natury, a więc taka, która czyni, że dotychczasowa kara nie może być w żadnej mierze zaakceptowana / wyrok SN z dn 30 września 2003 roku sygn. SNO 56/03, LEX nr 471890/.

Na gruncie przedmiotowej sprawy taka sytuacja nie zachodzi, a podniesiony w apelacji zarzut skierowany przeciwko rozstrzygnięciu o karze wymierzonej oskarżonemu jest całkowicie niezasadny.

Apelujący w żaden sposób nie dowiódł tego, aby sąd I instancji określając wymiar kary zasadniczej nie uwzględnił jakiejkolwiek okoliczności wpływającej łagodząco na wymiar kary, bądź też potraktował jako okoliczność obciążającą fakty, które w stosunku do oskarżonego nie powinny rzutować na wymiar kary. W żaden sposób też skarżący nie wykazał z jaką to szczególną okolicznością mamy do czynienia w niniejszej sprawie, która uzasadniałaby wymierzenie kary najsurowszego rodzaju w maksymalnym wymiarze za stosunkowo krótki, niespełna 8 miesięczny okres niealimentacji, w sytuacji gdy nadto oskarżony w znacznej części naprawił szkodę.

Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę zasadniczą w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata. Zdaniem Sądu Okręgowego w efekcie trafnych

rozważań poczynionych przez Sąd Rejonowy, sąd ten wymierzył karę słuszną, uwzględniającą okoliczności łagodzące i obciążające. Żadną miarą nie można przyjąć, że nosi ona cechy rażącej niewspółmierności.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.